R4838

"STUDY TO SHOW THYSELF APPROVED"

"உன்னை உத்தமனாக நிறுத்தும்படி ஜாக்கிரதையாயிரு"

"நீ வெட்கப்படாத ஊழியக்காரனாயும், சத்திய வசனத்தை பகுத்துப் போதிக்கிறவனாயும் உன்னைத் தேவனுக்கு முன்பாக உத்தமனாக நிறுத்தும்படி ஜாக்கிரதையாயிரு." 2 தீமோத்தேயு 2:15

இந்த வசனம் "வேதவாக்கியங்களை படி" என்று சொல்லவில்லை. ஆனால் "உன்னை உத்தமனாக நிறுத்தும்படி ஜாக்கிரதையாயிரு" என்று கூறுகிறது. தேவன் எதை அங்கீகரிப்பார் என்பதை அறிய கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அதாவது அவர் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறவைகளை முதலாவது படிக்க வேண்டும் என்று அது பொருள்படுகிறது. வேத வாக்கியங்களைப் பற்றி கொஞ்சம் அறிவுக்கு வந்த பிறகு, அவைகளை தியானம் செய்து, அந்த வசனம் வாழ்க்கையின் எந்த காரியத்துக்கு பொருந்தும் என்பதை கவனிக்க வேண்டும். நாம் தொடர்புக்கு வருகிற ஒவ்வொன்றையும் அது நன்மையானதா அல்லது தீமையானதா என்பதை ஆராய வேண்டும். இங்கே "ஜாக்கிரதையாயிரு" என்கிற வார்த்தை "அப்போஸ்தலர், அமைதலுள்ளவர்களாயிருக்கும்படி நாடவும்" என்று கூறுகிற கருத்துக்கு ஒப்பாயிருக்கிறது.

இந்த சொற்றொடரின் மையக்கருத்து, மனிதனால் அல்ல. தேவனால் அங்கீகரிக்கப்படுவதை குறிக்கிறது. நல்ல மனிதர்களாலும் நல்ல ஸ்திரீகளாலும் நாம் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும் என்பது சரியானதாக இருக்கிறது. ஆனால் நமது பாடம் இந்த நோக்கத்தில் இல்லை. முதலாவது நாம் தேவனை சந்தோஷப்படுத்த, தேவனால் அங்கீகரிக்கப்பட ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும். அதில் சிந்திக்கக்கூடிய பாடம் இருக்கிறது என்பதை நாம் கவனிக்கிறோம். தாவீது கூறுகிறதாவது: "உம்முடைய வேதத்தில் நான் இரவும் பகலும் தியானமாயிருக்கிறேன்." அந்த வேதம் தன்னில் கிரியை நடப்பிக்கும் அதன் நீளம், அகலம், ஆழம், உயரம் எவ்வளவு என்பதை பார்ப்பதாகக் கூறுகிறார். தேவனை பிரியப்படுத்துவதே நமது பிரதானமான நோக்கமாக இருக்க வேண்டும் என்பதே இங்கே அப்போஸ்தலரின் கருத்தாக இருக்கிறது.

"சத்திய வசனத்தை நிதானமாய் பகுத்து போதித்தல்" என்பது சத்திய வார்த்தையை சரியானபடி பொருத்துவது என்று பொருள்படுகிறது. அது எங்கே, எப்படி, எப்பொழுது பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். இந்த சத்திய வார்த்தையின், தேவனுடைய வார்த்தையின் தெய்வீக நோக்கம், திட்டம், எண்ணம் என்ன என்பது புரிந்து கொள்ளப்பட வேண்டும். நமது கர்த்தர் வரும் வரை, தேவனுடைய செய்தி பழைய ஏற்பாட்டின் வேத வாக்கியங்கள் மூலமாக கொடுக்கப்பட்டு வந்தன. பிறகு பரத்திலிருந்து வந்தவரால் தேவனுடைய செய்தி உறுதி பண்ணப்பட்டது. நமது கர்த்தர் தமது வாயாக இருந்து சத்திய வசனத்தை அபிவிருத்தி பண்ணவும், அறிவின் வார்த்தையை அபிவிருத்தி பண்ணவும், தெய்வீக திட்டத்தின் விளக்க வார்த்தையை அபிவிருத்தி பண்ணவும் பன்னிரண்டு அப்போஸ்தலர்களை விட்டுச் சென்றார். ஆகையால் தீமோத்தேயு எல்லாவற்றையும் கர்த்தருடைய செய்தியாக அங்கீகரித்து கவனத்தை செலுத்தக்கூடியவராக இருந்தார். உதாரணத்திற்கு, தேவனுடைய செய்தியின் ஒரு பகுதி கடந்த காலத்துக்குரியதாகவும், ஒரு பகுதி யூதர்களுக்கு மட்டும் பொருந்தக்கூடியதாகவும் இன்னும் ஒரு பகுதி கிறிஸ்தவர்களின் தற்கால வாழ்க்கைக்கும் இன்னும் வேறு பகுதி அவர்களது எதிர்கால நம்பிக்கைக்கும் பொருந்தக் கூடியதாகவும் இருக்கிறது.

நமது முற்பிதாக்களைக் காட்டிலும் நாம் தெளிவான வெளிச்சத்தை பெற்றிருக்க வேண்டும்

காரியங்கள் நமக்கு முன்பாக நிதானமாக பகுத்து கிடைப்பதால், சரியான புரிதலையும் நமது காலத்துக்கு தேவையான விசேஷித்த வெளிச்சத்தையும் நாம் பெறுகிறோம். நமது பிதாக்களைக் காட்டிலும் சிறப்பாக வேத வாக்கியங்களை பகுக்க நம்மால் முடிகிறது. இதன் மூலம் நாம் பிதாக்கள் காணாத, சபையின் ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாத பாகமாகிய "பரம அழைப்பையும், மானிட பாகமாகிய உலகத்தின் ஆசீர்வாதமாகிய" இழந்ததை திரும்ப பெறுதலையும் நாம் காண முடிகிறது. சபைக்கும் உலகின் ஆசீர்வாதத்துக்கும் உபயோகிக்கக்கூடிய காலங்கள் மற்றும் வேளைகளையும் கூட காணக்கூடியவர்களாக இருக்கிறோம். நமது நாளில் சத்திய வசனத்தை பகுத்து போதித்தல் கர்த்தருடையதாக காணப்படுகிற அறிவாற்றலையும் வசனத்தின் மேல் வீசச் செய்கிற எந்த வெளிச்சத்தையும் எடுத்துக்கொள்ள அவசியப்படுத்துகிறது. இப்படியாக நாம் சத்திய வசனத்தை பகுத்து போதிக்க சாத்தியமாகிறது. பழைய ஏற்பாட்டின் வேத வாக்கியங்கள் எல்லாம். "தேவனுடைய பரிசுத்த மனிதர்கள் பரிசுத்த ஆவியினால் ஏவப்பட்டு பேசினவைகள்" என்பதையும், கர்த்தர் கூட அப்போஸ்தலர்களைக் குறித்து, "பூலோகத்திலே நீங்கள் எவைகளைக் கட்டுவீர்களோ அவைகள் பரலோகத்திலும் கட்டப்பட்டிருக்கும்; பூலோகத்திலே நீங்கள் எவைகளை கட்டவிழ்ப்பீர்களோ அவைகள் பரலோகத்திலும் கட்டவிழ்க்கப்பட்டிருக்கும்" என்று கூறியதையும் நாம் எப்பெழுதும் நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

கர்த்தர் தம்முடைய ஜனங்களுக்கு, சத்திய வழியில் வழிநடத்தவும், வரக்கூடிய காரியங்களை அறிவிக்கவும் வாக்குத்தத்தம் பண்ணினார் என்பதை நாம் மறக்கக்கூடாது. நம்மை உத்தமனாக நிறுத்தவும், போதகத்தை தியானித்து அதை நமது மார்க்கத்திற்கு இசைவுபடுத்தவும், கிறிஸ்துவின் சிலுவை வீரரின் கடமைகளை உண்மையுடன் செய்யவும் நாம் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும்.

கிறிஸ்தவ வீரன் சிறிய காரியத்தையும் கூட அவனது அழைப்புக்கு நன் மதிப்பு உண்டாகும்படி நிறைவேற்ற ஜாக்கிரதைப்பட வேண்டும். கிறிஸ்தவ வீரன் பக்கவாட்டில் செல்லாமலிருக்க தனது கடமைக்கு சம்பந்தமில்லாத காரியங்களில் சிக்கிக்கொள்ளாதபடி பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

சில சொந்த அல்லது உலக நன்மைக்காக தனது கடமையிலிருந்து தவற நாடும் கிறிஸ்தவ வீரன் விசுவாசமற்ற வீரனாக மாறுகிற அளவுக்குத்தக்கதாக தனது தர வரிசையிலிருந்து விழுந்து போகக்கூடியவனாக இருப்பான்.

"உத்தமனாக நிறுத்தும்படி ஜாக்கிரதைப்படு:" வசனத்தை தியானி; உன்னையே பரிச்சயமாகிக்கொள்ளும் அளவுக்கு

உன்னையே தியானம் பண்ணு; ஊழியம் பண்ண உன்னுடைய திறமைகள் எவை, அவைகள் எந்த திசையில் இருக்கின்றன, உன்னுடைய பலவீனங்கள் எவை, அவற்றிலிருந்து எவ்வாறு பாதுகாக்கப்படலாம் என்பதை நிதானிக்க வேண்டும். அதாவது நமது திறமைகளையும் குறைவுகளையும் நிதானிக்க வேண்டும். உங்கள் தவறுகளை தவிர்க்கவும் அறிவீனமான அனைத்து கேள்விகளையும், அசுத்தமான மற்றும் வீணான பேச்சுக்களையும் தவிர்க்கவும் பயில வேண்டும். "தேவனுடைய உறுதியான அஸ்திபாரம், நிலைத்திருக்கிறது" என்பதையும் மற்ற அஸ்திபாரங்கள் எல்லாம் பிரயோஜனமற்றது என்பதையும் மற்ற கோட்பாடுகள் எல்லாம் ஒன்றுமில்லாமல் போகும் என்பதையும் நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். ஆனால் "தேவனுடைய உறுதியான அஸ்திபாரம் நிலைத்திருக்கிறது; கர்த்தர் தம்முடையவர்களை அறிவார் என்பதும் கிறிஸ்துவின் நாமத்தை சொல்லுகிற எவனும் அநியாயத்தை விட்டு விலகக்கடவன் என்பதும் அதற்கு முத்திரையாயிருக்கிறது." (2 தீமோத்தேயு 2:19)

நமக்கு சாட்டப்பட்ட நீதி மேலும் மேலும் உண்மையாகும்படி நாம் ஜாக்கிரதையாயிருக்க வேண்டும்

"ஜாக்கிரதையாயிரு" என்ற வார்த்தையில் மிகுந்த அர்த்தம் இருக்கிறது. இந்த தெய்வீக கட்டளை கிறிஸ்துவில் விசுவாசிகளாக இருந்து, அவரது ஊழியத்துக்கு தங்களது ஜீவனை அர்ப்பணித்திருக்கிற சபையாருக்கு கொடுக்கப்படுகிறது என்பதை கவனிப்பது மிகவும் முக்கியமானது. பாவத்திலிருந்து சுத்திகரிப்பு என்று கருதப்பட்டது நிறைவேறின பிறகு நமது திராணிக்கு தக்கதாக, கருதப்பட்ட இந்த சுத்திகரிப்பை, இந்த சாட்டப்பட்ட நீதியை, உண்மையான காரியத்தை ஆராயும் வேலைக்கு முழுமையான சகல முயற்சியையும் கொடுக்க வேண்டும். நாம் உண்மையிலேயே நீதிமான்களாக ஆவதற்கு முன்னரே, நாம் நீதிமான்களாக கருதப்படுவது முற்றிலுமாக தேவ கிருபையே. நமது இருதயத்தைக் கவனித்து, அதன் உள்ளே பார்த்து, நமது நல்ல மாற்றம் நேர்மையான நோக்கத்தை மாத்திரமல்ல, தேவன் அங்கீகரிக்கிற வழியில் நீதிமானாக ஆவதற்கான நமது விருப்பத்தையும் முயற்சிகளையும், கிரியைக்கான சித்தத்தையும் தேவன் அங்கீகரிக்கிறார். சாபத்திலிருந்து நாம் மீட்கப்பட்டு, ஒப்புரவாகுதலுக்கான அவரது கிருபையான ஏற்பாடுகளை நாம் ஏற்றுக்கொண்டதிலிருந்து நாம் நீதிமான்களாகவும், அவரது பிள்ளைகளாகவும் கருதப்படுகிறோம்.

நாம் ஏற்றுக்கொண்டதை கனப்படுத்தும் விதமாக நமது வாழ்க்கை இருக்கும்படி நாம் ஜாக்கிரதையுடன் இருப்போமாக

சகல பழைய புளிப்பாகிய பாவத்தை நீக்கும்படி தினமும் முயற்சி செய்ய நமது இருதயங்களை ஜாக்கிரதைப்படுத்த பார்ப்போமாக. அது நம்மில் இருக்கும்படியும் கிரியை நடப்பிக்கவும் அனுமதிக்காதபடி நாம் உறுதியுடன் இருக்க வேண்டும். இல்லையென்றால் நீதியின் மேலுள்ள நமது அன்பு நமது மார்க்கத்தினால் பலவீனமடைவதை நாம் ரூபகாரப்படுத்துவோம். புளித்த திரளானவைகளை தடுத்து, அவற்றை திரும்பத் திரும்ப அனுமதிக்காமல், அவர்களது சிந்தைகள், வார்த்தைகள் மற்றும் கிரியைகளை "ஆவியின் கனிகளாகிய" அன்பு, சந்தோஷம் மற்றும் சமாதானம் முதலியவற்றால் சுத்திகரித்து, பாவத்தை தொடர்ந்து எதிர்த்து அதை முற்றிலுமாக நீக்குகிறவர்கள் களிப்படைவார்கள்.

ஜாக்கிரதையுள்ளவர்கள் மட்டுமே தெய்வீக அங்கீகாரம் மற்றும் ஏற்புடைய வழியை காண்பார்கள். நாம் ஏற்றுக்கொண்டதை கனப்படுத்தும் விதமாக நமது வாழ்க்கை இருக்கும்படி நாம் ஜாக்கிரதையுடன் இருப்போமாக. தீமையின் தோற்றத்திலிருந்து கூட நாம் விலகியிருக்க வேண்டும். நாம் நமது சகல உரையாடல், நமது நடத்தை, நமது சிந்தை, நமது உதடுகள் மற்றும் நமது வாழ்க்கையிலும் நாம் தீமையை புறக்கணிக்கிறோம். ஒவ்வொரு கடமையிலும் தயாரான மனதுடனும் சந்தோஷம் மற்றும் களிப்பான இருதயத்துடன் விடா முயற்சியுடன் இருக்க நாம் ஜாக்கிரதையாக இருப்போமாக. நாம் போர்வீரர்கள் என்பதையும் உண்மையான கிறிஸ்துவின் போர்வீரர்களாய் "தீங்கனுபவிக்க" கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதையும் நாம் கவனிக்காமல் விட்டுவிடக்கூடாது.

ஒரு போர் வீரனுக்கு அற்பமான கடமைகளும் உண்டு. அவன் தனது ஆயுதத்தை மெருகேற்றும் போதும், உணவு தேடும் போதும், உணவை சமைக்கும் போதும், முகாமை சுத்தப்படுத்தும் போதும், படை கடந்து செல்வதற்காக பாலம் கட்டும் போதும் எதிரிகளிடம் போரிடுவதைப் போல தனது கடமையைச் செய்கிறான். இவைகளெல்லாம் தற்செயலான வேலை. மேலும் அவன் ஏற்றுக்கொண்ட போர் வீரன் வேலைக்கு ஏற்றதும் அவசியமானதாகவும் இருக்கிறது. அது தடையானதாகவும் சிக்கலானதாகவும் கருதப்படக்கூடாது. இந்த கடமைகள் பொறுப்பில்லாமலும் மெத்தனமாகவும் விசுவாசமில்லாமலும் செய்யப்படக்கூடாது.

நமது அதிபதி ஏற்றுக்கொண்டு அங்கீகரித்த அனைத்தும் நமக்கு சரியானதாக இருக்கின்றன

கிறிஸ்தவ போர் வீரனுடன் கூட இப்படியாக இருக்கிறது. வாழ்க்கையின் வழக்கமான வேலைகளாகிய வீட்டு வேலைகள், கடை வேலைகள், அனுதின உழைப்பு, எதுவும், அனைத்தும் தற்செயலானவைகளும், நமக்கும் நம்மை நம்பியிருக்கிறவர்களுக்கும் தேவையானவைகளைச் செய்வது, கர்த்தருடைய வேலைகளை கவனிப்பது அனைத்தும் கர்த்தரின் போர் வீரனாக சரியான ஈடுபாடாகும்.

அப்போஸ்தலர் பேதுரு, மீனைப் பிடித்து, அதன் வாயிலிருந்து நாணயத்தை எடுத்து அதை ஆண்டவருக்காகவும் தனக்காகவும் வரி செலுத்திய போதும், பெந்தெகொஸ்தே நாளில் கர்த்தரின் உயிர்த்தெழுதலையும் பரலோகம் சென்றதையும் அறிவித்த போதும் அவர் உண்மையிலேயே கர்த்தருக்கே ஊழியம் செய்தார். அப்போஸ்தலர் பவுல் (மற்றவர்களுக்கு தொந்திரவு செய்யாமல்) கூடார வேலை செய்து, மார்ஸ் மேடையில் இயேசுவைப் பற்றியும் அவரது உயிர்த்தெழுதலைப் பற்றியும் போதித்த போதும் உண்மையான சிலுவை வீரனாக சரியான வேலையை செய்தார். நமது இரட்சிப்பின் அதிபதியாகிய நமது கர்த்தரின் கனம் மற்றும் மகிமைக்காகவும் அல்லது சகல போர் வீரனின் நன்மைக்காகவும் அல்லது இந்த போருக்கான நமது சொந்த ஆயத்தத்திற்காகவும் அல்லது நமது அதிபதி ஏற்றுக்கொண்டு அங்கீகரித்த கடமைகளை செய்வது சிலுவை வீரனாக நமக்கு சரியான வேலையாக இருக்கிறது. அது இந்த வாழ்க்கையின் காரியங்களின் சிக்கல் இல்லை.